

[Ebba Stange]

men hvorfor er vores unge blevet forbrugere? Hvorfor søger de til et forbrug og nogle gange til et misbrug? Naturligvis fordi de ikke oplever den tilfredsstillende, der er ved at yde en indsats i et arbejde eller en uddannelse.

Det er klart, at det betog også mig, at hr. Ole Vig Jensen citerede en dame, jeg i øvrigt beundrer meget, fru Mosse Jørgensen, men hun skrev også sin bog for 10 år siden, hr. Ole Vig Jensen. Da læste jeg den i hvert fald, og jeg læste den med meget stor interesse, for da havde jeg selv teenagere i huset. Derfor ved jeg måske også så meget personligt om, hvordan det var at være ung for 10 år siden, og jeg har da mange gange sagt, at jeg var glad for, at mine børn var unge dengang, og at de er voksne i dag, for jeg synes, verden er meget sværere for dem. Det vil jeg godt have sagt helt generelt, og så må de tage det til sig, som føler sig ramt af det.

Der er ikke tale om klynkeri fra vores side. Der er tale om, at vi realistisk mener, at de unge skal have en håndsrekning fra os, der har vores på det tørre, og det skal ikke forstås klynkende.

Og når vi stiller forespørgslen nu, er det selvfølgelig, fordi vi kender en hel del til den nye regerings politik og vi ved, at den skaber arbejdsløshed. Det har regeringen selv indrømmet. Den har sagt flere gange, at i de første år vil dens politik skabe arbejdsløshed, og vi ved – det har vi erfaring for gennem 1970'erne – at arbejdsløsheden rammer de unge særlig hårdt. Det vil sige, at hvis ikke der bliver gjort en særlig indsats, vil ungdomsarbejdsløsheden stige gennem 1980'erne eller i hvert fald i de første år i 1980'erne, og det, ungdommen så kan hente af vejledning, er altså, at med den økonomiske politik, som denne regering vil lægge frem, vil det altsammen gå godt i løbet af en eller anden årrække. Det kan de så se om de kan leve af, det kan de se om de kan få skabt optimisme og trøst ud af.

Der har selvfølgelig været forskel på graden, i hvilken man prøvede at spise de unge af med en henvisning til, at når nu bare regeringens økonomiske politik slog igennem, gik det hele nok. Særlig markant var hr. Ahlmann-Ohlsens indlæg naturligvis. Jeg har aldrig talt om, at det var de fleste. Jeg ved da godt, at det ikke var de fleste, jeg stod og talte om, men det er dette tings opgave at interessere sig for de minoriteter, der kom-

mer i klemme i de systemer, vi laver. De mennesker, hr. Ahlmann-Ohlsen talte om, de privilegerede, skal nok klare sig. De bekymrer mig ikke så forfærdelig meget, men jeg er glad for, at de har hr. Ahlmann-Ohlsen' at støtte sig til. De vil nok også få glæde af regeringens kursskifte, for de har måske nogle forældre, de kan låne penge hos, når de skal oprette erhvervsvirksomheder. Det har de unge mennesker på Vesterbro ikke, og hvor i alverden de skal få styrke fra til at oprette erhvervsvirksomheder, kunne jeg godt lide at vide, så jeg er meget enig med hr. Nørsgaard Sørensen i den beskrivelse, han i øvrigt gav af hr. Ahlmann-Ohlsens indlæg.

Vi skal ikke overdrive. Nej, det skal vi ikke, og det synes jeg heller ikke vi har gjort. Jeg har i hvert fald forsøgt at lade være. Jeg synes oven i købet, jeg har forsøgt at dæmpe det ned, men det bliver det ikke mindre alvorligt af.

Hr. Fogh Rasmussen levede egentlig meget godt op til fru Ritt Bjerregaards beskrivelse, men jeg synes ikke, jeg gjorde det, det må fru Ritt Bjerregaard så mene om, hvad hun vil. Men der var i hr. Fogh Rasmussens indlæg noget nostalgisk, noget om, at hvis bare vi kunne føre familien tilbage til det, den var i gamle dage, og hvis bare vi kunne genskabe de gode gamle dage, så fik de unge det nok også bedre. Det skal vi passe på med, hr. Fogh Rasmussen. Jeg er enig med fru Ritt Bjerregaard i, at vi ikke har brug for den nostalgi. Vi lever i et samfund i stadig forandring, og det er også blevet sagt her i dag, at også erhvervslivet forandrer sig. Teknologien præger produktionslivet, præger erhvervslivet, og det vil den blive ved med at gøre. Og de unge er ikke en isoleret gruppe i dette samfund. De er en gruppe, som vi skal interessere os særligt for, men de lever ikke på en isoleret ø. De er en del af det samfund, vi lever i, derfor er de også underlagt de påvirkninger, de bliver udsat for af samfundet, og vi skal ikke føre det tilbage, men tænke fremad, vi skal tænke nyt, og her kan jeg henvise til nogle af de ting, fru Lilli Gyldenkilde sagde om, hvordan vi kan fordele arbejdet bedre, end det bliver gjort i dag.

Både fru Ritt Bjerregaard og hr. Fogh Rasmussen ville gerne lave samfundet om. Det vil vi også gerne i SF. Så er spørgsmålet, om vi en dag kan finde ud af, hvordan samfundet skal laves om. Efter hr. Fogh Rasmus-